

ser Beløbene indfættes, og han skal paase, at Midlerne ogsaa virkelig blive afleverede til denne Kasse, saa at Kuratorerne umiddelbart efter det Møde, som de have afholdt, maa møde med deres Kassebog og forevise den for Skifteforvalteren og derhos præsentere ham Postkvitteringen eller andet Bevis for, at Pengene ere afleverede. De Mænd, som man vil stille istedetfor de nuværende Skiftedommisterer, ville, kort sagt, faae en saadan Stilling, at man, idetmindste efter min Mening, ikke tør vente at faae Mænd dertil, som i det Hese taget pleie at bevæge sig i en uafhængig Stilling i Livet. Det vil nærmest være en Slags engagerede Fuldmægtige for Skifteforvalteren, som i alle vigtigere Anliggender har at tage Bestemmelse sammen med dem, endogsaa med Hensyn til Sagens Details, og som, kort sagt, skal udøve den smaaligste, og mest nærgaaende Kontrol med dem i alle Retninger. Men jeg tror nu i Modsætning hertil, at det baade for Kreditorerne og ogsaa for Fallenten er af stor Betydning, at man i saadanne Stillinger har ordentlige og indflydelsesrige Mænd, der have Autoritet og Ansæelse nok til at kunne afvikle den Slags Forretninger. Enhver, der i det praktiske Liv har havt med saadanne Sager at gjøre, vil vide, i hvor høi en Grad det i Almindelighed letter Ordningen af slike Boer, naar man kan bringe det dertil, at der findes en Afford Sted. Det er jo Noget, som Folk ofte finde, at der kan tale Noget imod. Men det maa erindres, at det for en Fallent, om hvem det er givet, at han uskyldigen har maattet fallere, ikke er nok, at hans Bo bringes til Afslutning, og at hans Giendele fordeles imellem hans Kreditorer, thi han er jo da gjældbunden for det Beløb, som ikke bliver dækket, medens han derimod, saasnart Afford er sluttet, har faaet Kvittering for Resten af sit Mellemværende. Det er altsaa af stor Betydning for Fallenten — og til ham bør der jo dog ogsaa tages Hensyn —, at man kan haabe at vinde saadanne Mænd for Behandlingen af Boet, der have de fornødne moraliske Kvalifikationer — for at bruge et Udtryk, som jeg haaber ikke skal blive misforstaaet — til at føre Ordningen igjennem paa en for alle Parter heldig Maade. Saaledes som Sagen stod efter Regje-

ringforslaget, kunde man nu multig haabe derpaa, og man kunde derfor nok gaa ind paa Forslaget. Det var ganske vist noget Nyt, der skulde prøves; men vi prøve jo saa meget Nyt, og det maatte man underlæste sig. Men efter at den hele Institution nu gjennem den Mistanke, der ved Udvalgets af mig omtalte Forslag er bleven kastet paa de Mænd, der skulde styre og udvikle et saadant Bos Anliggender, har tabt saa overordentlig Meget i Paalidelighed og Bærd, saa vilde det ureguelig være et meget voveligt Skridt, om man nu vilde gaa hen og tillige stille sig ved en Institution, som i en Række af Aar har gjort sin Nytte, en Institution, som vi alle kjende, og som har betydelige Fordele, og som derhos, i alt Fald naar man giver den en mindre Udvikling, vil kunne raade Bod paa de Mangler, som, naar den foreslaede Lov træder ud i Livet, utvivlsomt ville vise sig at klæbe ved den Dpgjørelse af Fallitboer, som derefter skal finde Sted. Jeg kan derfor ikke Andet end tilraade paa det nuværende Stadium at stemme Lovforslagets §. 146 ud og saa at lade det være Udvalgets Sag imellem 2den og 3die Behandling at tage under Overveelse, om der ikke burde være Grund til at foretage Modifikationer i, hvad der allerede er vedtaget i de foregaaende Afnit, for at man ikke skal komme til at savne den omhandlede Institution, naar man først har taget den af Dage ved den nye Lov.

Ordføreren: Jeg skal tillade mig i Korthed at omtale for det høie Thing, hvorledes Udvalgets Stilling er med Hensyn til de forffjellige Spørgsmaal, som for Diebliffet foreligge. Hvad da først Forslaget under Nr. 59 angaar, eller det Forslag, der gaar ud paa, at Handelsfallitboers Behandling her i Kjøbenhavn skal henlægges under Sø- og Handelsretten, saa bemærkede jeg allerede før, at Udvalgets Flertal egentlig ikke principielt var imod dette Forslag, men at Flertallet kun ikke havde villet bringe det frem, dels af de Grunde, som jeg den Gang nævnte, og dels ogsaa, fordi der var forffjellige Uanskeligheder tilstede med Hensyn til personlige Forhold, med Hensyn til Befolknings- og. Men, efterat den høitærede Su-